

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง ระหว่างวิธีสอนแบบซิปปา (CIPPA MODEL) กับวิธีสอนแบบปกติ

พระมหาคชา ปราณีตพลกรัง
E-mail: khacha_2531@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง ชนิดของคำ กับวิธีสอนแบบปกติ (2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องชนิดของคำ ก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบซิปปา (3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ กลุ่ม ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง สำนักงานเขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 15 คน รวม 30 คน เครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้แก่ (1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ อย่างละ 5 แผน (2) วิธีสอนแบบซิปปาและวิธีสอนแบบปกติ อย่างละ 5 แผน (3) แบบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและหาค่าดัชนีความสอดคล้อง วิเคราะห์ ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่ แบบ Dependent และ Independent

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา กับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ชนิดของคำ, วิธีสอนแบบ, วิธีสอนแบบปกติ

A Comparison of Learning Achievement in Thai subject on Kinds of Words of secondary school grade one Watdaokanong school Between Cippa model method teaching and normal method teaching.

Pramahakhacha Praneetpolkrung

E-mail: khacha_2531@hotmail.com

ABSTRACT

The purpuss of this research were to (1) compare the learning achievement of Thai subject Kind of word of secondary school grade one watdaokanong school Between Cippa model method teaching and normal method teaching (2) Comparison of Thai language learning achievement on type of words. Before and after learning by using the CIPPA MODEL. of secondary school grade one watdaokanong school (3) Comparison of Thai language learning achievement on type of words. Before and after learning by using the normal model . of secondary school grade one watdaokanong school The sample was used in the research. of secondary school grade one watdaokanong school ThonBuri district Bangkok 1st Semester Academic Year 2015 two classrooms, 15 person of each, total of 30 person get from the simple random sampling method. Method of drawing a group one classrooms, 15 person and a control group of 15 person per one classrooms

The research instruments used in the research were (1) Thai Language Learning Plan of type of word . five plan of each (2) cippa method teaching and normal method teaching five plan of each (3) Achievement Test of Thai Language of Kind of word Through expert verification and consistency index. Analyze data using average statistics. Standard Deviation and t-test Dependent method and Independent method

Keywords : Learning Achievement, Kinds of Words, Cippa Model), Cippa model method teaching, normal method teaching

บทนำ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และความเป็นไทย เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจต่อกันอีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิดให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีนอกจากนี้ภาษาไทยยังเป็นสื่อที่แสดงถึงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรมและประเพณี ดังนั้นภาษาจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่ต่อไป

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (2536, หน้า 201) หลักภาษา คือ ระเบียบแบบแผนของภาษาที่มีไว้เพื่อให้ผู้ใช้ภาษายึดถือเป็นหลักในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง นอกจากนี้ยังเป็นหลักเกณฑ์ที่จะช่วยควบคุมให้คนไทยได้ใช้ภาษาไทยให้เป็นแบบแผนมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั่วประเทศ และการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องตามหลักภาษาจะเป็นการช่วยอนุรักษ์ภาษาไทยให้คงอยู่เป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยสืบไปผู้สอนภาษาไทยควรได้ตระหนักถึงความสำคัญของการสอนหลักภาษาไทย เพื่อให้ ผู้เรียนรู้สึกสนุกและรักในวิชาหลักภาษา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้การอนุรักษ์และส่งเสริมภาษาไทยให้คงอยู่สืบต่อไปได้

การจัดการเรียนการสอนหลักภาษาไทย เรื่อง ชนิดของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เทาที่ผ่านมาพบว่านักเรียนมีปัญหาในด้านเนื้อหาในด้านหลักภาษา ที่เป็นกฎเกณฑ์ เป็นแบบแผน ต้องอาศัยความแม่นยำในเนื้อหา ซึ่งเป็นเรื่องยากสำหรับนักเรียน และครูที่ไม่มีวิธีการสอนหรือสื่อการสอนที่หลากหลาย ย่อมทำให้การเรียนการสอนหลักภาษาไม่น่าสนใจ ปัญหาเหล่านี้ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนหลักภาษา

จากสาเหตุดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะแก้ปัญหการเรียนเรื่องชนิดของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช่วิธีสอนแบบซิปปา (CIPPA MODEL) และวิธีสอนแบบปกติ มาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องชนิดของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้เกิดความหลากหลายในการสอนและทำให้การเรียนมีความน่าสนใจ เพราะวิธีสอนแบบซิปปา เพราะเป็นการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีการสร้างความรู้ ซึ่งนำไปสู่การปฏิบัติ ทิศนา แวมมณี (2558, หน้า 282) ได้กล่าวว่า CIPPA MODEL เป็นรูปแบบที่ประกอบด้วย 5 แนวคิด ได้แก่ แนวคิดการสร้างความรู้ แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่มและการเรียนแบบร่วมมือ แนวคิดเกี่ยวกับความร่วมมือในการเรียนรู้ แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้กระบวนการ และแนวคิดการถ่ายโอนความรู้ โดยวิธีการสอนรูปแบบนี้มีจุดประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เรียนอย่างแท้จริง โดยการให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยอาศัยความร่วมมือจากกลุ่ม นอกจากนั้นยังช่วยพัฒนากระบวนการต่าง ๆ เช่น กระบวนการคิด กระบวนการกลุ่ม กระบวนการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และกระบวนการแสวงหาความรู้ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าหลักการของการจัดการเรียนรู้ โดยวิธีการสอนแบบซิปปา เป็นรูปแบบการสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทุกขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะการคิด การทำงานกลุ่ม และการแสวงหาความรู้ และทำให้การเรียนการสอนน่าสนใจมากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องชนิดของคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง ระหว่างวิธีสอนแบบซิปปา กับวิธีสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องชนิดของคำ ก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนแบบซิปปา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องชนิดของคำ ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง

สมมติฐาน

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา (กับวิธีสอนแบบปกติแตกต่างกัน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องชนิดของคำ ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1โรงเรียนวัดดาวคะนอง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องชนิดของคำ ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง สำนักงานเขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 2 ห้อง รวมทั้งสิ้น 30 คน
กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง สำนักงานเขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 15 คน รวมทั้งสิ้น 30 คน ซึ่งได้มาจากวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย ด้วยวิธีจับฉลากเพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง จำนวน 15 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง จำนวน 15 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอน 2 วิธี คือ

1. วิธีสอนแบบซิปปา
2. วิธีสอนแบบปกติ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องชนิดของคำ

ระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ใช้ระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง 10 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่นำมาทำการสอนครั้งนี้เป็นเนื้อหาหลักภาษาไทยเรื่องชนิดของคำได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และ คำอุทาน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา สูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ
2. เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้โดยวิธีสอนแบบซิปปา
3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยและการเรียนภาษาไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องชนิดของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง ระหว่างวิธีสอนแบบซิปปา กับวิธีสอนแบบปกติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีสอนแบบซิปปา เรื่องชนิดของคำ จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 10 ชั่วโมง
2. แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีสอนแบบปกติ เรื่องชนิดของคำ จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 10 ชั่วโมง
3. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีสอนแบบซิปปา เรื่อง ชนิดของคำ โดยดำเนินการตามขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ดังนี้

1) ศึกษาหลักสูตร คำอธิบายรายวิชา และขอบข่ายเนื้อหาวิชาภาษาไทย ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เกี่ยวกับชนิดของคำ และทำตารางวิเคราะห์เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้

2) ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบซิปปา

3) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของ สาระการเรียนรู้แกนกลาง เนื้อหา จุดประสงค์ และเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนเรื่อง ชนิดของคำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

4) กำหนดเนื้อหา ซึ่งคัดเลือกมาจากหนังสือหลักภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน

5) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีสอนแบบซิปปา นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นพร้อมด้วยตารางวิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ เสนอผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา ด้านวิธีการสอน 3 ท่าน ท่านเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงตามจุดประสงค์และเนื้อหา จากนั้นนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาหาข้อสรุปความสอดคล้อง

6) ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

7) นำแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำยาก ไปเป็นเครื่องมือในการวิจัยเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

2. แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีสอนแบบปกติ เรื่องชนิดของคำ โดยดำเนินการตามขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ดังนี้

1) ศึกษาหลักสูตร คำอธิบายรายวิชา และขอบข่ายเนื้อหาวิชาภาษาไทย ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เกี่ยวกับชนิดของคำ และทำตารางวิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

2) ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบปกติ

3) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของ สาระการเรียนรู้แกนกลาง เนื้อหา จุดประสงค์ และเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนเรื่อง ชนิดของคำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

4) กำหนดเนื้อหา ซึ่งคัดเลือกมาจากหนังสือหลักภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน

5) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีสอนแบบปกติ นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นพร้อมด้วยตารางวิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ เสนอผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา ด้านวิธีการสอน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงตามจุดประสงค์และเนื้อหา จากนั้นนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาหาข้อสรุปความสอดคล้อง

- 6) ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
- 7) นำแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำยาก ไปเป็นเครื่องมือในการวิจัยเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ โดยดำเนินการตามขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ดังนี้

- 1) ศึกษาวิธีการสร้างและเขียนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ

- 2) กำหนดเนื้อหาสาระและรูปแบบของข้อสอบ

- 3) กำหนดจุดมุ่งหมายของข้อสอบให้อยู่ในรูปจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 4) จัดทำตารางวิเคราะห์ข้อสอบ

- 5) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา วิธีวัดผล และเครื่องมือที่ใช้

- 6) สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก แต่ละข้อมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว โดยสร้างให้ครอบคลุมเนื้อหาในเรื่องชนิดของคำ จำนวน 30 ข้อ

- 7) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน แล้ววิเคราะห์ด้วยดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหา เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสม

- 8) นำแบบวัดทักษะที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแล้วมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำข้อสอบ ไปทดลองใช้ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง จำนวน 30 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและความเหมาะสมของเวลา

- 9) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้แก้ไขสมบูรณ์แล้วไปใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนของการทดลอง

1. ทดสอบก่อนการเรียน กับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว

2. ดำเนินการสอน โดยผู้วิจัยทำการสอนทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองด้วยตนเองใช้เนื้อหาเดียวกัน คือ เรื่อง ชนิดของคำ ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสันธาน คำอุทาน และคำบุพบท จำนวน 10 ชั่วโมง เท่ากัน ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ดังต่อไปนี้

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติ

3. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ทำการทดสอบหลังเรียน กับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เวลากลุ่มละ 50 นาที

4. นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบ ก่อนเรียนและหลังเรียน มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน กับนักเรียนกลุ่มทดลองโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องชนิดของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดทำขึ้น และบันทึกคะแนนก่อนเรียน

2. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มควบคุม ซึ่งผู้วิจัยกำหนดเนื้อหา กิจกรรม และขั้นตอนการสอนตามวิธีสอนแบบซิปปา กับวิธีสอนแบบปกติ ใช้การทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมเวลา 10 ชั่วโมง

3. หลังจากทดลองครบกำหนด แล้วทดสอบหลังเรียนอีกครั้ง

4. บันทึกผลคะแนนการทดสอบหลังเรียน และนำเสนอผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน มาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ เพื่อตรวจสอบตามสมมติฐาน และสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 1 การเปรียบเทียบคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ก่อนเรียนระหว่างกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา กับกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบปกติ

	N	\bar{x}	SD	df	t	Sig.
วิธีสอนแบบปกติ	15	16.93	3.305	28	1.584	.124
วิธีสอนแบบซิปปา	15	15.33	2.093			

P > .05

จากตาราง 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ก่อนเรียนกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบปกติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.93 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.305 และกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.33 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.093 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยทดสอบค่าที (t-test) แบบ Independent พบว่าค่า t = 1.584

sig = .124 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่านักเรียนกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ แตกต่างกับนักเรียนกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับคะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา

	N	\bar{x}	SD	df	t	Sig.
ก่อนเรียน	15	15.33	2.093	14	-3.708	.002**
หลังเรียน	15	19.00	2.619			

**P < .01

จากตาราง 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ของนักเรียนกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา คะแนนก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.33 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.093 และคะแนนหลังเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.619 เมื่อตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบค่าที แบบ Dependent พบว่าค่า t = -3.708 sig = .002 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับคะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติ

	N	\bar{x}	SD	df	t	Sig.
ก่อนเรียน	15	16.93	3.305	14	-.251	.805
หลังเรียน	15	17.24	3.693			

P > .05

จากตาราง 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ของนักเรียนกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบปกติ คะแนนก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.93 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.305 และคะแนนหลังเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.24 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.693 เมื่อตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบค่าที แบบ Dependent พบว่าค่า t = -.251 sig = .805 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับคะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 4 การเปรียบเทียบคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ หลังเรียนระหว่างกลุ่มที่สอนโดยวิธีแบบซิปปา กับกลุ่มที่สอนแบบวิธีปกติ

	N	\bar{X}	SD	df	t	Sig.
วิธีสอนแบบปกติ	15	17.27	3.693	28	-1.483	.149
วิธีสอนแบบซิปปา	15	19.00	2.619			

P > .05

จากตาราง 4พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ หลังเรียน กลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบวิธีปกติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.27 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.693 และกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.619 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยทดสอบค่าที แบบ Independent พบว่าค่า $t = -1.483$ sig = .149 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เรื่องชนิดของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง ระหว่างวิธีสอนแบบซิปปา กับวิธีสอนแบบปกติ พบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา กับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1โรงเรียนวัดดาวคะนอง พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติที่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผู้วิจัยอภิปรายผลจากการค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา กับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติ พบว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ หลังเรียน กลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา กับกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติ ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ที่กำหนดไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุชาติา ชั้นเชื้อ (2550) ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียนเรื่อง มาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนรูปแบบซิปปา กับการสอนตามคู่มือการจัดการเรียนรู้ โรงเรียนอนุบาลลำานารายณ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 2 กลุ่มตัวอย่าง 64 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาและแบบตามคู่มือการจัดการเรียนรู้ 8 แผน แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก 40 ข้อ แบบสอบถามวัดเจตคติ 20 โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า ชนิดตัวเลือก 5 ระดับ และแบบทดสอบทักษะการเขียน 30 ข้อ ทดสอบค่าที่แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเจตคติต่อการเรียนและทักษะการเขียนระหว่างการเรียนแบบซิปปากับการเรียนตามคู่มือการจัดการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05, .01 และ .05 ตามลำดับ

ทั้งนี้เนื่องจากเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาเป็นวิธีการจัดเรียนรู้ที่น่าสนใจเหมาะที่จะนำมาใช้ในเรื่อง ชนิดของคำ โดยวิธีการสอนแบบซิปปาทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อช่วยให้ประสาทการรับรู้ของผู้เรียนตื่นตัวพร้อมที่จะรับข้อมูลและการเรียนรู้ต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนมีความจดจ่อในการคิดสันทกที่จะคิดช่วยให้ผู้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลอื่นหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัวเป็นกิจกรรมที่ส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียน ทำให้การเรียนรู้นั้นเกิดความหมายแก่ตนเอง โดยเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ให้มากที่สุด ดังนั้นผู้เรียนจึง มีส่วนร่วมในการเรียนและการประยุกต์ใช้ความรู้ เป็นการเรียนรู้อย่างแท้จริง เป็นผลทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ชนิดของคำ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบซิปปา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ที่กำหนดไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุดารัตน์ สุทธิชาติ (2547) ศึกษาเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบซิปปาโดยมีความมุ่งหมายเพื่อ

หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายปัญญารังสิต จังหวัดปทุมธานี จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปา และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาเท่ากับ 86.77/82.38 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ผู้เรียนมีความสุข พอใจและตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ นำไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ จนเกิดความรู้ โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ คือ การสร้างความรู้ การปฏิสัมพันธ์ การมีส่วนร่วมทางกาย การเรียนรู้กระบวนการต่าง ๆ และการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ นอกจากนี้การจัดการกิจกรรมตามแบบชิปปายังเป็นวิธีการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดกระบวนการสร้างความรู้ใหม่ เป็นวิธีการนำไปสู่การแก้ปัญหาอีกด้วย ปัจจัยของกิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปาเหล่านี้จึงส่งผลให้นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบชิปปามีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ชนิดของคำ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดของคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดาวคะนอง พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ที่กำหนดไว้

ทั้งนี้เนื่องจาก การสอนโดยใช้กิจกรรมแบบปกติ เป็นวิธีการสอนที่ประกอบด้วยการบรรยาย ประกอบเอกสารที่ครูจะเตรียมขึ้น อาจจะนำสื่อที่เป็นรูปภาพ สิ่งพิมพ์ หรือวีดิทัศน์ช่วยในการบรรยาย วิจัยา วิจัยารัมภะ (2549, หน้า 12) ได้กล่าวว่า กิจกรรมการสอนแบบปกติหมายถึง การจัดกิจกรรมการสอนโดยให้ครูเป็นผู้เตรียมข้อมูลมาถ่ายทอดให้แก่ นักเรียนโดยการบรรยาย อภิปราย ชักถาม และใช้สื่อการสอน จึงส่งผลให้นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ชนิดของคำ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ดังนั้นครูผู้สอนกลุ่มสาระภาษาไทยควรพิจารณานำการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา ไปประยุกต์ใช้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อันจะส่งผลต่อความสามารถทางการเรียนกลุ่มสาระภาษาไทยของนักเรียน

2. การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ในช่วงแรก นักเรียนยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติกิจกรรม ดังนั้นครูผู้สอนควรเริ่มต้นจากการชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ การปฏิบัติตน ตลอดจนเกณฑ์การให้คะแนน เพื่อเป็นข้อตกลงกับนักเรียนก่อนดำเนินการสอน

3. การทำกิจกรรมกลุ่ม นำเรียนที่เรียนเก่งจะเป็นผู้ลงมือทำกิจกรรมกลุ่ม ครูผู้สอนควรกระตุ้นให้นักเรียนร่วมมือ ช่วยเหลือ ปรีกษาหารือเพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

4. ครูผู้สอนควรมีการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนที่หลากหลาย เพราะจะทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย ซึ่งจะส่งผลให้การเรียนดีขึ้น

5. การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ครูผู้สอนควรยืดหยุ่นเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรม จากการสังเกตด้านทักษะการคำนวณของนักเรียนให้นำเรียนเก่งในกลุ่มอธิบายให้เพื่อนกลุ่มอ่อนต้องใช้เวลาอธิบายเพิ่มเติม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา เป็นวิธีที่สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นควรมีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา ในเนื้อหากลุ่มสาระอื่น ๆ ในช่วงชั้นอื่นต่อไป

2. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา กับการจัดการเรียนรู้แบบอื่น ๆ

3. ควรมีการศึกษามผลของการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ที่ส่งผลต่อตัวแปรอื่น ๆ เช่น แรงจูงใจในการเรียน ความพึงพอใจ เป็นต้น

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

ทิศนา แคมมณี. (2542, มีนาคม-มิถุนายน). *การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง: โมเดลซิปปา (CIPPA MODEL)*. *ครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 27 (3), 1-7.

วิริยา วิริยารัมภะ. (2549). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบและ วิธีสอนแบบปกติ*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย. (2536). *วิธีการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

สุชาติดา ชั้นเชื้อ. (2550). การเปรียบเทียบผลการเรียนเรื่อง มาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนตามรูปแบบซิปปา (CIPPA MODEL) กับการสอนตามคู่มือการจัดการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

สุดารัตน์ สุทธิชาติ. (2547). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบซิปปา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.